57. ചിജ്ജഡചിന്തകം

അണുവു മുതൽ ആന വരെയുള്ളവരൊക്കെ ഇളകി നടക്കുന്നതും, പുല്ലുമുതൽ ഭൂരുഹപര്യന്തം നിലയിൽ നില്ക്കുന്നതും ആകുന്നു. എന്നു വേണ്ടാ നമ്മുടെ കണ്ണു, മൂക്കു മുതലായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽനിന്നും ബ്രഹ്മം വരെ ഒക്കെയും ചിത്തും, മണ്ണിനു തൊട്ടു മൂലാതിരസ്കരണി വരെ കാണപ്പെടുന്നതൊക്കെയും ജഡവും ആകുന്നു. ഈ ഇരുപിരിവുകളിലുമായി സൂത്രത്തിൽ കോർത്തിട്ടിരിക്കുന്ന മണികൾപോലെ എല്ലാ വകയും അടങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. ഈ ഇരുപിരിവുകളിലുമുള്ള പണ്ടങ്ങളെയൊക്കെയും അറിയി-ക്കുന്നതിനു പുറപ്പെടുന്ന നാമഭേദം ഒന്ന്. ഇവകളിൽ നിന്നും ആത്മീയമായും ഭൗതികമായും വെളിപ്പെടുന്ന ശബ്ദഭേദം ഒന്ന്. ഇതു രണ്ടും ചെവിയിലും, താനാശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന പണ്ടം ഇന്നതെന്നുള്ള സൂചനയോടുകൂടി വരുന്ന സ്പർശഭേദം ത്വക്കിലും, സൂര്യൻ ചന്ദ്രന് അഗ്നി മുതലായ ജ്യോതിസ്സുകൾ എന്നല്ല, ഇവകളെക്കൊണ്ടു ശോഭിക്കുന്ന സകല പദാർഥങ്ങളെയും ഏന്തിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന വർണ്ണഭേദം കണ്ണിലും മുന്തിരിങ്ങാപ്പഴം മുതലായ രസവർഗ്ഗങ്ങളെ ഉള്ളിൽ അടക്കിക്കൊണ്ടു വരുന്ന രസഭേദം നാവിലും, താനിരുന്നിളകി വരുന്നത് ഇന്നതിൽ നിന്നാണെന്നു ആ ഗന്ധദ്രവ്യത്തെ അറിയിക്കുന്ന തന്ത്രത്തോടു കൂടി വരുന്ന ഗന്ധഭേദം

മൂക്കിലുമായി അടങ്ങിയിരുന്നറിയപ്പെടുന്നു എന്നുള്ളത് സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

എന്നാൽ ഈ ശബ്ദദിവിഷയം അഞ്ചും ശ്രോത്രം മുതലായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ നിന്ന് അപ്പോഴപ്പോൾ തള്ളി വെളിയിൽ വന്നിരുന്ന് കാണുന്നതോ അതല്ല ഭൗതികമായി വെളിയിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ അതിൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വന്നു പറ്റി അറിയപ്പെടുന്നു എങ്കിൽ ഇതൊരു അസംഭവം തന്നെ. എങ്ങനെയെന്നാൽ നമ്മാൽ കാണപ്പെടുന്ന ഈ കുടം ഉണ്ടായിട്ടിപ്പോൾ ഉദ്ദേശം ഒരു വർഷത്തിലധികമായിരിക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നു. എന്നാൽ കാണുന്ന ക്ഷണത്തിൽ ഉദിച്ചു വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ കുടം കാണുന്നതിനു മുമ്പിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നല്ലാതെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളത് ശുദ്ധ അസംബന്ധം തന്നെ. അങ്ങനെയല്ല, നാം കണ്ടില്ല എന്നേ ഉള്ളൂ. കുടം ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ ഇത് ഈ കുടത്തില് കാണുന്ന പഴക്കത്തിൽ നിന്നും തള്ളിവരുന്നതിലൊരു വ്യവഹാരമാണ്.

ഇത് നിൽക്കട്ടെ. നമ്മാൽ കാണപ്പെടുന്ന കുടം നാമില്ലാത്ത ദിക്കിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നല്ലാതെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു കൂടാ. അതല്ലാ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ അവിടെ അപ്പോൾ കണ്ടതിലൊരാളും കൂടി വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതെങ്ങനെ, കാണുന്ന ദിക്കിൽ കണ്ടവനുണ്ടെന്നല്ലാതെ

കാണാത്ത ദിക്കിൽ കണ്ടവനുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നത്? അങ്ങനെ കണ്ടവനില്ലാ എങ്കിൽ കാണപ്പെടുന്നതുമില്ല. അപ്പോൾ ഈ കുടം ഇതിനു മുമ്പിൽ ഇല്ലായിരുന്നുവെന്നും ഇപ്പോൾ ഈ ക്ഷണത്തിൽ ഉദിച്ചു വിളങ്ങുന്നു എന്നും വെളിവാകുന്നു.

ഇങ്ങനെ കുടം തന്നെ ഇല്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ കുടത്തിൽ നിന്നും തള്ളിവരുന്ന "ഈ കുടം ഉണ്ടായിട്ട് ഒരു വർഷത്തി-ലധികമായിരിക്കുന്നു" അന്നുള്ള വ്യവഹാരം എങ്ങനെ നിലനിൽക്കുന്നു? അതല്ലാ ഇന്നപ്പോൾ നിർമ്മിതമായ ഇന്നയിന്ന ലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു കുടം ഇന്ന ദിക്കിലിരിക്കുന്നു എന്നിങ്ങനെ നാം ഒരു ആപ്തനിൽ നിന്നു ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു വന്ന് ഇതാ ഇപ്പോൾ ആ അടയാളങ്ങളോടുകൂടിയ ഈ കുടത്തെ കാണുന്നു, അതു കൊണ്ടാണ് അന്നു തൊട്ടിന്നുവരെയുള്ള അളവെടുത്തു നോക്കിയതിൽ ഇപ്പോൾ ഈ കുടം ഉണ്ടായിട്ട് ഒരു സംവത്സരത്തിലധികമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നത് എങ്കിൽ അതും ഈ കുടത്തിൽനിന്ന് ഇപ്പോൾ തള്ളിവരുന്നതല്ലാതെ മേൽപ്രകാരം ഇതിനു മുമ്പിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു തന്നെ പറയാം.

അതല്ല നാം തന്നെ പണ്ടൊരിക്കൽ കണ്ടിരുന്ന കുടമാണ് ഇത്. അന്നു കണ്ടിട്ടുള്ള അടയാളങ്ങൾ എല്ലാം ഇതാ ഇതിൽ

കാണുന്നു. ആ കുടം തന്നെ ഈ കുടം. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ കുടം ഉണ്ടായിട്ടിപ്പോൾ ഒരു സംവത്സരത്തി-ലധികമാ-യിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നത് എങ്കിൽ ഇപ്പോൾ നമ്മോടു-കൂടിയിരിക്കുന്ന ഈ കുടം അപ്പോൾ ഇതുപോലെ നമ്മോടുകൂടി ഇരുന്നിരുന്നു എന്നു, ഇടയിൽ നശിച്ച് ആ ശുദ്ധശൂന്യത്തില് നിന്നും ഇങ്ങനെ നമ്മോടുകൂടി പൊങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നും വ്യവഹാരം നേരിടുന്നു. അപ്പോൾ നാം ഇല്ലാതിരുന്ന ശൂന്യത്തിന്റെ അപ്പുറമുള്ള കഥയെ നാം ഇവിടെ പ്രസംഗിക്കുന്നത് ഭ്രമം കൊണ്ടുതന്നെയെന്നു വരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ പൂർവ്വജന്മത്തിലുള്ള കഥയുടെ ജ്ഞാപകം നമുക്കിപ്പോള് ഉണ്ടായിരിക്കണം അതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ അതുപോലെ തന്നെ ഇതും ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അറിയാം അതല്ല സുഷുപ്തിയിൽ നിന്നുണർന്നു വരുമ്പോൾ ആ സുഷുപ്തിയുടെ പൂർവ്വാവസ്ഥയിലുള്ള ജ്ഞാപകം ഉണ്ടായിരുക്കുന്നതുപോലെയെങ്കിൽ അതു വന്ധ്യയുടെ പുത്രൻ ഇല്ലെന്നു പറയുമ്പോൾ അല്ല അവന് ശശവിഷാണം പോലെ ഉള്ളവനാണെന്നു പറയുന്നതുപോലെ തീരുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഒന്നും അല്ലാ എങ്കിൽ പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് ഈ കുടത്തിൽ ഇപ്രകാരം ഭൂതകാലവ്യവഹാരം നേരിട്ടിരിക്കുന്നത് എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഈ വർത്തമാന ക്ഷണത്തിൽ കുടമുണ്ടായി ഈ വിധത്തിലിരിക്കുന്നതിന് അവകാശം ഇല്ലല്ലോ എന്നുള്ള ഊഹം ഊള്ളിൽ നിന്നും തള്ളി വെളിയിൽ വന്ന് കുടത്തിൽ

വീണ് ഇതിൽ പൂർവ്വകാലീനമായ വ്യവഹാരത്തെ തൊടുത്ത് ഇങ്ങനെ അസംബന്ധമായി വ്യവഹരിക്കുന്നതല്ലാതെ വേറെ ഒന്നുമല്ല. അത് എങ്ങനെയെന്നാൽ സ്വപ്നത്തിൽ നാം ഒരു വൃക്ഷത്തെ കണ്ടു ചെന്നു അടുത്തു നിന്നുകൊണ്ട് 'ഹാ! ഈ വൃക്ഷമുണ്ടായിട്ട് ഇപ്പോൾ ഒരു നൂറു സംവത്സരത്തിലധികമായിരിക്കുന്നു' എന്നു ഉദ്ദേശിക്കുന്നു എങ്കിലും ഇപ്പോൾ നോക്കിയാൽ ഇന്നലത്തെ സ്വപ്നത്തിലുള്ള വൃക്ഷത്തില് കണ്ട നൂറു സംവത്സരത്തിന്റെ പഴക്കം അസംബന്ധമെന്നും വൃക്ഷം അപ്പോൾ സ്വപ്നദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നു വെളിയില് തള്ളിവന്നിരുന്നു കണ്ടതെന്നും സ്വപ്നം ഭൗതികമായി വെളിയിലുണ്ടായിരുന്നതല്ലെന്നു വെളിവാകുന്നു. അതുപോലെ ഈ കുടവും ഇപ്പോൾ കണ്ണിൽ നിന്നു വെളിയിൽ തള്ളിയിരുന്ന് കാണുന്നതല്ലാതെ ഭൗതികമായി വെളിയിലിരിക്കുന്നതല്ല എന്നു വിശദമാകുന്നു. ഇനി ഇതുപോലെതന്നെ മറ്റുള്ള വിഷയങ്ങളും അതാത് ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ നിന്നും അപ്പോഴപ്പോൾ വെളിയിൽ തള്ളിവരുന്നു എന്നുള്ളത് പറയണമെന്നില്ലല്ലോ.

ഹാ! കൊള്ളാം ശരി ഇപ്പോൾ ശരീരാദി സകലപ്രപഞ്ചവും ഉള്ളിൽനിന്നും വെളിയിൽ തള്ളിവരുന്നു എന്നുള്ളത് നല്ലവണ്ണം അനുഭവമായി. എങ്കിലും ഇതിനും ഒരു സംശയം കൂടിയിരിക്കുന്നു. അതെന്തെന്നാൽ തേജോമയങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ നിന്ന് തമോമയങ്ങളായ

വിഷയങ്ങൾ വരുന്നു എങ്കിൽ ഇതിൽ സൂര്യങ്കൽനിന്നും ഇരുളുപൊങ്ങിവരുന്നു എന്നുള്ള വിരോധം നേരിടുന്നു. അതുകൊണ്ട് അങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൂടാ. പിന്നെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടുകൂടി വരുന്നതിനു വല്ല ന്യായമുണ്ടോ എന്നു നോക്കിയാൽ അതും കാണുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഇരുളും വെളിവും കൂടി ഒരു ദിക്കിലിരുന്ന് ഒരു സമയം പൊങ്ങിവരുന്നു എന്നു പറയണം. അത് ഒരിക്കലും നടപ്പുള്ളതല്ല.

അയ്യോ, ഇത് എന്തോന്ന് ഇന്ദ്രജാലമാണ് ഈ പ്രപഞ്ചം! വെളിയിൽ കാണുന്നതുമല്ല ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ നിന്നു തള്ളി വരുന്നതുമല്ല, ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടുകൂടി വരുന്നതുമല്ല. തിന്നെ എങ്ങനെയാണ് ഇപ്രകാരം നിർഹേതുകമായി കാണപ്പെടുന്നതെന്നു ചോദിച്ചൽ അത് അവിചാരദശയിൽ കാനൽജലം പോലെ തോന്നുന്നതല്ലാതെ വിചാരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഇതെല്ലാം ശുദ്ധചിത്തായിത്തന്നെ വിളങ്ങുന്നു. അത് എങ്ങനെയെന്നാൽ ഒരു കയറ്റിൻകണ്ടത്തിൽ കല്പിതമായിരിക്കുന്ന നാഗം വെളിച്ചം വരുമ്പോൾ അധിഷ്ഠാനമായ കയറ്റിൽത്തന്നെ മറയും. അപ്പോൾ മുമ്പിൽ 'ഇത് നാഗം' എന്നിങ്ങനെ ഇദംവൃത്തിയാൽ ഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കല്പനാനാഗത്തിൽ നിന്ന് വിട്ട് കണ്ണു ആ കയറ്റില് തന്നെ പറ്റിനിന്ന് വിളങ്ങുന്നതുപോലെ 'അവിചാരദശയിൽ കാണപ്പെടുന്ന ഈ ശരീരാദി പ്രപഞ്ചം മുഴുവനും ഇപ്രകാരം

നിഷ്കാരണമായി അഖണ്ഡചിൻമാത്രമായിരുക്കുന്ന ബ്രഹ്മ-ത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതിനു ഒരിക്കലും അവകാശമില്ല' എന്നിങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചുണ്ടാകുന്ന ബോധോദയത്തിൽ ഇതൊക്കെയും അധിഷ്ഠാനമായ ബ്രഹ്മത്തിൽതന്നെ മറയുന്നു. അപ്പോൾ ഇതിമുമ്പിൽ കണ്ടിരുന്ന കൽപിത പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിന്നും വിട്ട്, നിരാധാരമായിരിക്കുന്ന ഇദംവൃത്തി ഊർദ്ധ്വമുഖിയായി ജീവബോധത്തോടുകൂടെ അഖണ്ഡ-ചിത്തിൽ ലയിച്ചു ചിത്തു മാത്രമായി വരുന്നു.

പിന്നെയും പൂർവ്വവാസനകൾ പെരുത്തു പണ്ടത്തെപ്പോലെ പ്രപഞ്ചം തോന്നും. ഇതും മേൽപ്രകാരം ആപാദചൂഡം ചിന്തിച്ചു ചിത്തിലൊടുക്കി ചിത്തായി നിൽക്കണം. ഇങ്ങനെ ചെയ്തു ചെയ്തു വരുമ്പോൾ അശുദ്ധവാസന ക്ഷയിച്ചു ആധാരമില്ലാതെ ശുദ്ധവാസനയിൽ തൻമാത്രയിൽതന്നെ അടങ്ങി, ഈ രണ്ടു വാസനകളിലും ബന്ധിച്ചിരുന്ന അഹങ്കാരിയും കെട്ട് പൂർണ്ണമായി നിൽക്കും. ഈ സ്ഥാനം ചിത്തുമല്ല, ജഡവുമല്ല, സത്തുമല്ല, അസത്തുമല്ല. സുഖദുഃഖാദികളായ ദ്വന്ദ്വങ്ങൾ ഒന്നുമല്ല. ഇങ്ങനെ അനിർവചനീയമായിരിക്കുന്ന ഇതിൽനിന്നും സൃഷ്ട്യാദികൾ നടന്നും കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുതന്നെ അത്യാശ്ചര്യം! ഇതിന്റെ മാഹാത്മ്യം അല്പബോധികളായ ആത്മാക്കൾ എന്തറിയുന്നു!

ഹാ ജയ ജയ നടേശ! നടേശ!